

προσθήκη καὶ τρίτου ἀπαρτίζει τὴν *τρούικαν* ἢ τριάδα, εἰς τὴν ὁποῖαν μόνος ὁ μεσαῖος ἵππος τριποδίζει, οἱ δὲ παράπλευροι καλπάζουν. Πλὴν τῶν τοιούτων *ἐρωίστων* ὑπάρχουν πρὸς χρῆσιν τῶν μικροκρονοῦντων ἄλλα οἰκονομικώτερα ὄχηματα, διοικούμενα ὑπὸ χωρικῶν, οἱ ὅποιοι μεταβάλλονται τὸν χειμῶνα εἰς ἡνιόχους, ζεύγοντες εἰς παλαιὸν ἔκκληθρον ἵππᾶριον τοῦ ἀρότρου.

Εἰς τὰ πεζοδρόμια τὸ πολὺ πλῆθος διευθύνεται εἰς τὸ *Γοστίνι Δρόμ*, ὡς λέγεται τὸ ἀνατολικὸν ὑπόστεγον παζάρι, ὅπου εὐρίσκονται τὰ ἐργαστήρια τῶν χρυσοχῶν καὶ τῶν πωλητῶν ἁγίων εἰκόνων. Ὁμιλος *μουζίκων* (χωρικῶν) σταθεμεῖ ἐμπρὸς εἰς μικρὸν ἐκκλησίδιον, τοῦ ὁποῖου θαμβόουν τὴν ὄρασιν τὰ πολλὰ φῶτα. Ὅλοι σταυροκοποῦνται, γονατίζουν καὶ προσκυνοῦν ἐδαφιαίως πρὶν ἀνάψουν τὸ μικρὸν τῶν κηρίων ὑπὸ τὴν καταστράπτουσαν χρυσόφρυον Παναγίαν.

Διατρέχοντες τὴν λεωφόρον ἀπὸ τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγ. Νιούσκη μέχρι τοῦ Νέβα βλέπομεν πρὸς ἀριστερὰν τὸ μικρὸν παλάτιον Ἀνιτζῶφ, τὸ κτισθὲν διὰ τὸν διάδοχον καὶ κατοικοῦμενον σήμερον ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, ὅσῳκις αἱ αὐλικαὶ τελεταὶ δὲν τὸν προσκαλοῦν εἰς τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον. Παρέκει διακρίνομεν τὴν ἀνεγερθεῖσαν ὑπὸ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης μεγαλοπρεπῆ βιβλιοθήκην, ὅπου δύναται ὁ γάλλος ἐπισκέπτης νὰ θαυμάσῃ τὰ χειρόγραφα τοῦ Διδερῶ, τὰ κατὰστιχα τῆς Βαστὶλλης, τὴν ἰδιαίτην βιβλιοθήκην τοῦ Βολταίρου καὶ τὸν περίφημον αὐτοῦ ἀνδριάντα ὑπὸ τοῦ Οὐδῶν, τοῦ ὁποῖου δεῦτερον ἀντίτυπον στολιζει τὸ ἐντευκτήριον τῆς *Γαλλικῆς Κωμωδίας*. Ὀλίγον ἔπειτα θαυμάζομεν τὴν κατὰ μίμησιν τοῦ Ἁγ. Πέτρου τῆς Ῥώμης κιονοστοιχίαν τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν. Αὕτη εἶναι ἡ μεγαλειτέρα μετὰ τὴν Μητρόπολιν ἐκκλησία τῆς Πετροπόλεως. Εἰς τοὺς τοίχους τῆς, τοὺς σκεπασμένους μὲ πολύτιμα μάρμαρα ἐκρεμάσθησαν αἱ γαλλικαὶ σημαῖαι τῆς *Μεγάλης Στρατίας*, ἡ δὲ στραταρχικὴ ῥάβδος τοῦ Δαβὸ ἐσφραγίσθη εἰς τὴν ἀντικρὺ τοῦ θυσιαστηρίου στήλην.

Ἐξακολουθοῦντες τὸν δρόμον μας μέχρι τοῦ ναυαρχείου καὶ στρεφόμενοι κατ' εὐθείαν γωνίαν πρὸς δεξιὰν φθάνομεν εἰς τὴν *Μεγάλην Μορσκάγαν*, ὅπου συνέρχεται ὁ καλὸς κόσμος. Αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν παρισινήν ὁδὸν τῆς *Εἰρήνης*, μὲ τὰ πολυτελῆ ἐμπορικὰ τῆς, τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα καὶ τὰ ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα. Μετ' ὀλίγον δὲ διακρίνομεν τὴν μητρόπολιν τοῦ Ἁγ. Ἰσαάκ. Ὁ γιγάντειος οὗτος κύβος γρανίτου ἤρχισε νὰ καταβυθίζεται ἀνεπαίσθητως εἰς τὴν γῆν. Ὅπως πολλὰ ἄλλα θαύματα τῆς Πετροπόλεως, οὕτω κατωρθώθη νὰ στηριχθῇ καὶ τὸ βαρύτερον τοῦτο κτίριον ἐπὶ πασσάλων. Ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ ἐπικρατεῖ αἰώνιον σκότος, κἄπως μετριάζομενον ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας κηρίων τὰς ὁποίας ἀνάπτουν οἱ πιστοὶ πρὸ τῶν εἰκόνων. Αἱ μικραὶ φλόγες τῶν ἀντανακλῶνται εἰς τὰ χρυσώματα τῶν μωσαϊκῶν καὶ τῶν ἁγίων τοῦ εἰκονοστασίου· τὸ δὲ ἡλιακὸν φῶς εἰσέρπει διὰ μόνων τῶν χρωματιστῶν ὑαλίων τοῦ πρὸς βορρᾶν παραθύρου, ὡς πένθιμος ἀκτὶς ἐκ-

πορευομένη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ζωγραφημένου σλαβικοῦ Χριστοῦ. Ὅπως τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν, οὕτω ἐκπλήττει τὸν ξένον καὶ τοῦ Ἁγ. Ἰσαάκ τὸ μέγεθος, ὁ πλοῦτος τοῦ ὑλικοῦ καὶ ἡ ἀφθονία τοῦ χρυσοῦ. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ὁμῶς ναοὶ τῆς Πετροπόλεως στεροῦνται τοῦ θεληγῆτροῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μεταδίδει εἰς τὰ ἐκκλησίδια τοῦ Κρεμλίνου ἢ ἀρχαιότης καὶ ἡ ἐπὶ ὅλους αἰῶνας προσκύνησις ἀλλεπαλλήλων γενεῶν.

Παρακάμπτοντες τὴν Μητρόπολιν φθάνομεν εἰς τὸν Νέβαν, ἀφοῦ θαυμάσωμεν τὸ ὠραῖον ἄγαλμα τοῦ Μεγάλου Πέτρου, τὸ ὁποῖον ἔστησεν ὁ γλύπτης Φαλκονέ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ὁ ὀρειχάλκινος Ἰζάρος παριστάνεται ἐριππος, ὑπὸ περιβολῆν Ῥωμαίου αὐτοκράτορος, προστάζων δι' ἡγεμονικοῦ νεύματος τῆς χειρὸς ν' ἀναδύσῃ ἡ πόλις τῶν ὀνείρων του ἐκ τῶν τελευμάτων, ὅπου ἐπλανῶντο πρὶν ἀδέσποτοι ἔλαφοι καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ τὸ ἀληθές θαῦμα τῆς Πετροπόλεως εἶναι τὸ ἐκ ῥοδοχρόου γρανίτου πρόχωμα, τὸ περιορίζον κατὰ μῆκος τριῶν ὁλῶν μιλίων τὸν Νέβαν, ἔχοντα ἐκεῖ πλάτος θαλασσοῦ πορθμοῦ. Ὁ ποταμὸς ἀκίνητος ὑπὸ παχὺ στρώμα πάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πλῆθος πεζῶν καὶ ὄχουμένων μεταβαίνει ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην. Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ὄμιλος φιλιππων (sportsmen) παρατηρεῖ τὴν γραμμὴν, τὴν χαραχθεῖσαν διὰ τὸν προσεχῆ ἀγῶνα τῶν τριποδιστῶν, καὶ ὀλίγον μακρύτερα στρατοπεδεύει ἀποικία Λαπῶνων ὑπὸ σκηνῆς δερματίας, περὶ τὰς ὁποίας παίζουν τὰ παιδία μὲ ταρανδούς.

Εἰς τὴν ἀντικρὺ βορείαν ὄχθην ἐπιστέφει τὰς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου ἢ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Πέτρου καὶ Παύλου. Ὁ ἐπίχρυσος ὀβελὸς τοῦ κωδωνοστασίου λάμπει εἰς τὴν ὀμίχλην ὡς πυρίνη γραμμὴ, ἀντανακλῶν ὑπεράνω τῶν συννέφων πλαγίαν τινὰ ἀκτῖνα τοῦ ἀοράτου ἡλίου. Τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο σημεῖον δεικνύει ἀκριβῶς τὸν τόπον ὅπου κοιμῶνται τὸν αἰώνιον ὕπνον περὶ τὸν ἰδρυτὴν τῆς δυναστείας τῶν οἱ Ῥωμανῶφ. [Ἐπεταί συνέχεια] VOÛE

ΤΑΞΕΙΔΙ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ!

Ἡ κ. Χαϊδεμένου, συνείθιζε νὰ στολιζῆ μὲ ἀποσιωπητικὰ πάντοτε τὰς ἰδικὰς τῆς πράξεις καὶ μὲ θαυμαστικὰ τὰς πράξεις τῶν πλησίον ἢ μακρὰν, γνωστῶν ἢ ἀγνωστῶν ὑποκειμένων.

Εἶνε χήρα, ἀκόμη εὐμορρη καὶ πράττουσα πᾶν τὸ ἀνθρώπινον, διὰ νὰ διατηρηθῇ τοιαύτη καὶ ἔχει περιουσίαν, ὅπως λέγουν οἱ εἰδικῶς εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ἄλλου καταγινόμενοι.

Ἐνδύεται κομψότατα καὶ ὀμιλεῖ ὀλίγα Γαλλικὰ καὶ παίζει ὀλίγο πιάνο, πράγματα ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀπαιτητικὴν κοινωνίαν τοῦ Πέρα. Χορεύει χαριέστατα «σὺν πεταλούδα» ὅπως λέγουν οἱ εὐτυχήσαντες νὰ χορεύσουν μαζὺ τῆς.

Τὰ μαλλιά τῆς εἶνε καστανά, ἀλλὰ τῇ βοηθεῖα βαφῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ ἰδία μὲ καλλιτεχνικὴν δεξιότητα μεταχειρίζεται, ἔχουν τὸ ὠραιότερον ξανθὸν χρῶμα, ποῦ ὁ Παραλλῶς ὠνειροπόλησε.

Τοιαύτη ἡ κ. Χαϊδεμένου, ὁ ὅποια ταράττει τὸν ὕπνον τοῦ εἰκοσιτριετοῦς Τηλεμάχου Μακρίδου καὶ τοῦ γηραιοῦ κ. Κοσμά Τριανταφύλλου

Ἐκείνη μειδιᾷ πρὸς ὅλους, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐπλάσθη ἀκαταμάχητος.

Ἐπειδὴ δὲ εἶνε τῆς μόδας καὶ ἡ ποίησις, προσεπάθησε νὰ διαπρέψῃ καὶ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ καὶ ἔκαμεν ἓνα ἐλεγείον εἰς τὸν ἀλησμόνητον ἐκείνον ἄγγελον δηλ. τὸν πρῶτον σύζυγόν της.

Τὸ ἀνέγνωσε μιά χειμωνιάτικη βραδεῖά, εἰς μίαν ἐσπερίδα της καὶ τόσῳ συνεκινήθη, ὥστε ἀπέκτισε καὶ φήμην εὐαισθήτου.

★

Ἄ ἰσθὺς της, κοντός, μὲ βελουδένιο κεντημένον σκουφάκι στὸ φαλακρὸ κεφάλι του καὶ μὲ τεφρὸν κοιτωνίτην περικέντητον, παρευρίσκειτο εἰς τὰς συναθροίσεις τὰς ἐσπερινὰς, πάντοτε χαμογελῶν, ἐνίοτε χασιώμενος καὶ ἄλλοτε ξηροβήχων.

Τὸ ὄνειρόν του ἦτο μέγα, ὅσῳ τὸ ἀνάστημά του μικρόν. Ἦθελε τολμηροὺς θαλασσοπόρους Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι νὰ ὑψώσουν τὴν κυανόλευκον εἰς γῆν παρθένον καὶ νὰ συστήσουν ἀποικίας πολυανθρώπων καὶ ἰσχυράς, αἱ ὅποια νὰ κυβερνῶνται μὲ ἄλλο σύστημα καὶ μὲ ἄλλους νόμους. Προσέθετε δὲ μετριοφρόνως, ὅτι ἐσχλημάτισεν ἓνα **προγραμματάκι** ἰδικόν του, τὸ ὅποῖον θ' ἀνεδείκνυε ἐξαίσιον ἢ ἐφαρμογῆ.

Ὁ εἰκοσιτριετής Τηλεμάχος Μακρίδης, διηγείται ὅτι εἶδε τὸ προγραμματάκι καὶ ὅτι περιελάμβανε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων κοσμοσωτηρίων διδασκαλιῶν καὶ ἓν ἄρθρον, κατὰ τὸ ὅποιον «ὁ κοιτωνίτης ἐπροβιβάζεται καὶ εἰς ἐπίσημον στολὴν καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα ὁ κάτοχος, νὰ τὸν φέρῃ καὶ ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ οἴκου».

Ὁ κ. Πολυχρόνης Σωτηρίου, πρὸ πολλοῦ ἔκλεισε τὸ παντοπωλεῖόν του καὶ τώρα καταγίνεται εἰς τὰ πολιτικά. Ἀγαπᾷ τὴν ἀνεψιάν του καὶ ὀμιλῶν περὶ αὐτῆς, λέγει πάντοτε «κι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι δὲν χάρηκε».

★

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐπερνοῦσε κανεὶς εὐχάριστη βραδυὰ ἑστῆς κ. Χαϊδεμένου, μῶλον τὸ τρομακτικὸν πιάνο τῆς ὡραίας χήρας καὶ τὰς τεραστίας ιδέας τοῦ κ. Πολυχρόνη.

Ἐμάνθανε κανεὶς ὅλα τὰ χρονικὰ τῆς πόλεως, σχολιασμένα καὶ βελτιωμένα, ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στόματα τῶν ἐπισκεπτριῶν, τὰ δροσερὰ ἢ μαρμαμένα. Ἡ κ. Χαϊδεμένου, κατὰ προτίμησιν, ἐκακολόγει πάντοτε τὰς χήρας καὶ ἐκ τῶν χηρῶν τὰς ὡραιότερας. Ἐπεκαλεῖτο τὴν σκιάν τοῦ μακαρίτου καὶ ἠύλογει τὴν μνήμην του, ἢ ὅποια τὴν διετήρησε τόσῳ ὑπέρογον.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ζῶή τῆς κ. Χαϊδεμένου ἀπὸ πενταετίας, δηλ. ἀπ' ὅτου ὁ κ. Χαϊδεμένος ἀπεδήμησε πρὸς κύριον. Τὸ καλοκαίρι ἔκαμεν ἓνα ταξιδάκι στὴν Προῦσα γιὰ τὰ χλιαρὰ λουτρά καὶ ἐπέστρεψε πάντοτε πολὺ ὄνειροπόλος καὶ ὀλίγον ἐρωτευμένη, πρᾶγμα τὸ ὅποιον παρήρχετο ἅμα ἐξῆς ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, τὴν ζῶήν τοῦ Πέρα.

Ἐνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαβατικoὺς ἐρωτας ἐνόμισεν ὅτι συνέλαβε καὶ διὰ τὸν Τηλεμάχον Μακρίδην. Βεβαία δὲ ὅτι θὰ τῆς περάσῃ γρήγορα, τὸν ἄφηκε νὰ λέγῃ καὶ νὰ τὴν διασκεδάζῃ μὲ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων του.

Ἦτο τόσῳ νέος . . . παιδί σχεδόν, δὲν τον ἐνεθάρρυνε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄφινε νὰ λέγῃ καὶ τὸν ἤκουε μειδιῶσα καὶ ἐνίοτε καγχάζουσα.

Αὐτὰ συνέβησαν εἰς Προῦσαν καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐθεραπεύθη καὶ ἦτο ἡ ἴδια πάλιν εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφάς της, τακτικῶς πάντοτε μεταβαίνουσα εἰς τὸ περιπτερον τοῦ Ταξίμ, ὅπου βεβαίως ἀέρα καθαρὸν δὲν ἀναπνέουν οἱ κάτοικοι τοῦ Πέρα, ἀλλὰ βλέπουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ θεὸς της χωρὶς κοιτωνίτην ἦτο ἀκόμη μικροτέρου ἀναστήματος, ἀλλ' ἐξειδικεῖτο τὴν γλισχρότητα τοῦ Πλάστου, φέρων πελωρίον μετάξινον πῖλον καὶ κρατῶν τὴν κεφαλὴν πολὺ ὑψηλά, ὅσω δηλ. ἐπέτρεπεν ὁ κοντόχονδρος λαϊμός του.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ θεὸς συνώδευε τὴν ἀνεψιάν εἰς τὸν περίπατον, συνήτησαν τὸν κ. Τηλεμάχον Μακρίδην, ὁ ὅποιος πολὺ συγκινημένος, ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

Ἡ ἄδεια ἐδόθη μὲ ἡγεμονικὴν ἐλευθεριότητα καὶ ὁ Τηλεμάχος ἔγεινε τακτικὸς θαμῶν τῶν ἐσπερίδων τῆς κ. Χαϊδεμένου.

Ἡ χήρα δὲν τὸν ἤκουε πλέον γελῶσα, ἀλλὰ πολὺ σκεπτικὴ καὶ μάλιστα ἤρχισε νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἀόριστον μελαγχολίαν, ἢ ὅποια καὶ αὐτὴν τὴν γλυκυτέραν ψυχαγωγίαν της — δηλ. τὴν κακολογίαν — κατέστησεν ἀνούσιον.

Εἰς τοὺς ὕπνους της, τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν ἐτίμησεν ὁ μακαρίτης μετὰ ἢ ἄνευ σαβάνου, ἐνεφανίζετο τακτικῶς ὁ νεανίσκος μὲ τοὺς καστανοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς γεμάτους φωτιά καὶ μὲ τὰ δροσερὰ χεῖλη.

★

Εἶχε λησμονήσει ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὅποια μετεχειρίσθη διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν νεανικὴν καρδίαν τοῦ εὐθύμου σπουδαστοῦ καὶ τώρα ἔφριττε βλέπουσα ὅτι ἐπαιξε παιγνίδι ἐπικίνδυνον.

— Εἶμαι μεγάλη ἐγὼ γιὰ σένα' τοῦ εἶπε μειδιῶσα τὸ ὡραιότερον μειδιάμά της, μίαν ἡμέραν.

— Σ' ἀγαπῶ, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

— Μὰ οἱ γονεῖς σου, τί θὰ 'ποῦν;

— Δὲν ἔχω πλέον γονεῖς σ' ἀγαπῶ.

Εἶχε γονεῖς καὶ ἦτο τὸ στήριγμα ὀλοκλήρου οἰκογενείας, ἢ ὅποια ἐξώδευσε καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν της διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ καὶ νὰ ἀναλάβῃ μίαν ἡμέραν τὸ βᾶρος τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ.

Ἡ κ. Χαϊδεμένου, ἢ τόσῳ αὐστηρὰ διὰ τὰς ἄλλας, ἐσκότισε τὸ λογικόν τοῦ Τηλεμάχου, ὁ ὅποιος ἐλησμόνησε τὴν οἰκογενεῖάν του, πρὸς τὴν ὅποιαν τὸ πᾶν ἐχρεώσται.

Ὁ θεὸς εἰς τὸ προγραμματάκι του, προσέθετε νέα κεφάλαια καὶ δὲν ἐβλεπε τὴν νέαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἐνῶ αἱ ἐπισκέπτρια τὰ ἐμάντευσαν ὅλα καὶ οἱ ἐρωτες τῆς κ. Χαϊδεμένου ἦσαν ἢ διασκεδαστικώτερα φλυαρία τῆς ἡμέρας.

Ἄπο στόμα σὲ αὐτὶ κι' ἀπὸ αὐτὶ σὲ στόμα, ἡ λευκόπτερος φήμη ἔφερε τὸ νέον καὶ εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Μακρίδου.

Ἡ κ. Μακρίδου ἐξηγγιώθη, αἱ δεσποινίδες Μακρίδου ἔκλαυσαν (ἦσαν ὅλαι ἐν ὠρᾷ γάμου), ὁ κ. Μακρίδης ἐγέλασε καὶ εἶπε.

— Ἄ τὸν τσαχπίνη!

Δὲν ἔδωκεν ὡς βλέπετε προσοχὴν καὶ δὲν ἀπέδωκε σπουδαιότητα εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Τηλέμαχου· ἤξευρεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ εἶπειτα εἶχε σχηματίζει τὴν πεποιθήσιν «ὅτι διὰ νὰ τελειοποιηθῆ κανεὶς, πρέπει ν' ἀγαπήσῃ».

Ἦτο φαειρὸς ἄνθρωπος ὁ κύριος Μακρίδης καὶ τώρα ἀκόμη ποῦ ἡ ἀρθρῆτις τὸν εἶχε καρφωμένον ἐκεῖ πάνω στὴν πολτρόνα, ἐγέλα τὸ φαειρὸν πρόσωπόν του καὶ ἐπείραζε τὴν σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν ἡ ἡλικία καὶ τὰ βάσανα ἔκαμαν ὀξύθυμον.

— Θὰ πάγω κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της, νὰ ξεφωνίσω τὴν ἀδιάντροπη ὅσα τὴν ταιριάζουνε!! ἀκούς ἐκεῖ... νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ τὸ παιδί της! Ἡ γρηᾷ στρίγλα!! ἔλεγεν ἡ κυρία Μακρίδου πολὺ θυμωμένη.

— Μητέρα, καλλίτερα νὰ συμβουλευέστε τὸν Τηλέμαχο.

— Καὶ ἀπ' ὅλα καλλίτερο, νὰ τὸν ἀφήσετε χωρὶς συμβουλὰς καὶ ξεφωνητά, γιατί εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν τὴν παίρνει. Μὰ ἂν τοῦ πῆτε μιὰ λέξι, ὅ,τι δὲν ἔκαμε ἀπὸ ἔρωτα, θὰ τὸ κάμῃ ἀπὸ πείσμα καὶ θὰ τὴν πάρῃ.

Τὰ λόγια τοῦ κ. Μακρίδου ἐπνίγοντο μέσα εἰς τὴν τριφωνίαν ἐκείνην, ἀλλὰ τὸ μέλλον ἀπέδειξεν ὅτι ὁ κ. Μακρίδης εἶχε δίκαιον.

*

Ἡ κ. Χαϊδεμένου πολὺ ὠχρὰ (ἦτο πρωὶ καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐρυθριάσῃ) καὶ μὲ ἀληθῆ συντριβὴν, παρετήρησεν ὅτι ἡ περιουσία της ἤρχισε νὰ παίρνῃ τὸν κατήφορο καὶ ὅτι, ἂν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδιάς της, ἀπεφάσιζε νὰ γίνῃ κυρία Μακρίδου, τὴν ἀνέμενε τὸ εἰδεχθῆς τῆς πενίας φάσμα.

Νὰ ἰδῆτε τί ἀπεφάσιζε, δηλ. ὡς ποῦ ἐφθασε τὸ πρακτικὸν πνεῦμα αὐτῆς τῆς χήρας, — καὶ τὸ σπουδαιότερον χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν κἀνεὸς ξένου οἰκονομολόγου. Ὁ κ. Πολυχρόνης τὸσφ σκοτισμένος ἦτο μὲ τὴν Πολυχρόνειον (κατὰ τὸ Λυκούργειος) νομοθεσίαν τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ὥστε δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν ἰδέαν.

Ἡ κ. Χαϊδεμένου εὐροῦσα τὴν λύσιν, πῆρε μελάνι καὶ χαρτὶ καὶ ἔγραψε τὴν ἐπομένῃν ἐπιστολήν, πλουσίαν εἰς ἀνορθογραφίας.

Ἄγγελέ μου,

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ φοβίζει, δὲν εἶνε ἡ ἰδιὴ μου δυστυχία καὶ ὁ ἐγωιστικὸς φόβος διὰ τὸ ἰδικόν μου μέλλον. Μόνον περὶ σοῦ σκέπτομαι.

Ὅταν ἐνόμιζον ἑμαυτὴν πλουσίαν, ξεύρεις μὲ πόσῃ προθυμίαν ἠθέλησα νὰ σὲ καταστήσω κοινῶν τοῦ πλούτου μου μὲ... ἠπατήθην. Εἶμαι πτωχὴ καὶ ἡ πενία εἶνε κακὴ, ὅταν πρόκηται νὰ τὴν συμμερισθῆ κανεὶς μὲ πρόσωπον ἀγαπητόν.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ γείνης δυστυχὴς ἐξ αἰτίας μου, μὲ θανατόνει καὶ μὲ δίδει τὴν σκληρὰν ἀποφασιστικότητά, νὰ σοῦ γράψω τὸ γράμμα αὐτό.

(Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς ἡ κ. Χαϊδε-

μένου πῆρε μὲ τὰ δάκτυλά της λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ ποτηράκι μὲ τὰ ἄνθη, ποῦ ἦτο ἐμπρὸς της καὶ ἐρράντισε τὴν ἐπιστολήν διὰ νὰ φανῆ δακρύβρεκτος).

Βλέπεις... τὰ δάκρυα μὲ πνίγουν... θὰ ἐξακολούθῃσω τὴν παροῦσαν μου μετὰ μίαν ὥραν.

(Περὶττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἀφῆκε τὴν γραφίδα ἀπὸ τὰς χεῖράς της).

Ναί, ἄγγελέ μου, τοιαύτῃ μοῖρα ἐπεφυλάττετο εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ εἰς τὰς καρδίας μας. Ὁ θεὸς μου, ἀμειλίχτως πολεμεῖ τὸ συνοικεσίον μας· γνωρίζεις πόσον ἡ θεία σὺς του εἶνε σιδηρὰ καὶ μὲ βιάζει νὰ δεχθῶ σύζυγον τὸν ὑποψήφιόν του κ. Κοσμάν Τριανταφύλλου.

Ἐκλάυσα, παρεκάλεσα, ἐπεκαλέσθην τὴν σκιάν τοῦ ἀποπτόντος ἀγγέλου μου... τίποτε... ὁ θεὸς μου ἀμειλίχτος ὡς ἡ εἰμαρμένη, ἐπέμεινε!! Τὴν πρώτην ἀπελπισίαν, ἡ ὁποία ὅπως γνωρίζεις σκοτίζει τὸ λογικόν, διεδέχθη ὀλίγη δικαίεια καὶ εἶδον ὅτι ἡ θέσις μας δὲν εἶνε καὶ τὸσφ ἀπελπιστική.

Μίαν καρδίαν ἔχομεν... καὶ τῆς καρδίας μου κύριος εἶσαι σύ· τὴν χεῖρα μου ὡς τὴν λάβῃ ὁ Κοσμᾶς Τριανταφύλλου καὶ τοιουτοτρόπως ἀπολυτροῦσαι ἀγαπητὲ ἀγγελε, ἀπὸ τὸ φοβερὸν μέλλον, τὸ ὁποῖον τὸσφ ἀπερὶσκέπτως παρεσκευάσαμεν.

Ἡ ἰδέα ὅτι θυσιάζομαι διὰ σέ, μοῦ δίδει τὴν δύναμιν νὰ ζῶ... ἀλλὰ νὰ ζῶ μὲ μίαν συμφωνίαν ἀπαρᾶβιαστον — νὰ λατρεύω αἰώνως τὸν κύριον καὶ δεσπότην τῆς καρδίας μου Τηλέμαχον.

Χίλια φιλιὰ φλογερά.

Marie. - Pera - Constan/ple.

Πιστεύω νὰ θαυμάσῃ καὶ ἡ ἀπλοϊκὴ ἀναγνώστρια μαζύ μου, τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς ὠραίας χήρας. Διὰ τὸ κλονιζόμενον ἰσοζύγιόν της, ἀπητεῖτο ἡ περιουσία τοῦ κ. Κοσμά Τριανταφύλλου καὶ ἐδέχετο ὅπως βλέπετε τὴν περιουσίαν μετὰ τῆς δεούσης εὐλαθείας, χωρὶς ὅμως νὰ περιέλθωσιν εἰς ἀνωμαλίαν καὶ αἱ ὑποθέσεις τῆς καρδίας της.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀμειλίχτος θεὸς προσέθετε νέα κεφάλαια εἰς τὸ προγραμματάκι του, μὴ ὑποθέτων ὅτι ἔχει θέλησιν καὶ μάλιστα σιδηρὰν καὶ ὅτι ἐπαιξε πρόσωπον τυράννου, εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνεψιάς του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΜΕΛΧΙΟΡ ΔΕ ΒΟΓΚΕ

Ὁ ὑποκόμης Μελχιὸρ δὲ Βογκέ εἶνε εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων συγγραφέων τῆς συγχρόνου Γαλλίας, καὶ ἀπὸ τοῦ 1889 μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐκλεχθεὶς ὑπ' αὐτῆς ὡς διάδοχος τοῦ διασῆμου κριτικοῦ Νιζάρ. Ἐγεννήθη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1848 ἐν Νικαίᾳ ἐξ ἀρχαίας καὶ εὐγενούς οἰκογενείας, ἧτις ἀνάγει τὴν ἀρχὴν της εἰς τοὺς σταυροφόρους. Τὴν νεαρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῇ ἀπομονώσει τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἀναδιφῶν πλουσίαν βιβλιοθήκην καὶ πυρετωδῶς μελετῶν συγγραφεῖς, οἵτινες, ὡς ὁ Σατωβριάνδος (πρὸς τὸν ὅποιον πολλὴν ὁμοιότητα ἔχει ὁ Βογκέ κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὸ ὄφος τοῦ λόγου), ὁ Σαινσιμόν, ὁ Δεμαίτρο, ὁ Μισελέ, λίαν ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς διαμορφώσεως αὐτοῦ. Μόλις εἰκοσαέτης, καὶ διάθερον ἔχων τὴν φαντασίαν ἐκ φιλοσοφικῶν, ποιητικῶν καὶ ἱστορικῶν μελετῶν, ἄμα ὡς συνεπλήρωσε τὰς σχολικὰς σπουδὰς του, ἠσπάσθη τὸν βίον τῶν περιηγήσεων,